והוא לא אמר והא אמר רבי יוחנו גזל כולי –

And he did not say it; but Rabi Yochonon said, if he stole, etc.

Overview

ר' זירא repeated the ruling of רב (that if someone was מקדש a woman with an object which he stole from her, she is not מקודשת) before ר. And ר"י. And ר"י said, 'did חב indeed say this'. Initially we assumed that ר"י maintained that אמר was incorrect, so the אמרא asked, 'and did not ר"י give the same ruling', namely if one stole and the owners were not מקדיש neither can be מקדיש this money, which seemingly corresponds to the ruling of חוספות אוספות הוספות אמרא' הוספות אמרא' מוספות אוספות יוחנן אוספות הייאש in the rulings of both רב and discusses the חידוש in the rulings of both רב and רי יוחנן אוספות היידוש ווירא

מוספות asks:

- מימה מאי מתמה גמרא דלמא לא אמר רבי יוחנן מילתיה אלא בגזל דאחרים - תימה מאי מתמה גמרא לא אמר רבי יוחנן surprised about; perhaps ר' יוחנן only said his rule when it is stolen from others -

אבל בגזל דידה פליג עליה דרב דאמר דאינה מקודשת -However with an object which was stolen from her, perhaps רב argues with מקודשת, however מקודשת may maintain that she is מקודשת -

דהא שמעינן בסמוך דבגזל דידה מקודשת טפי מבגזל דעלמא³
For it appears from the גמרא shortly that by גזל דידה there is more reason for her to be מקודשת than by גזל דעלמא, so what is the s'והוא לא אמר וכו',

מוספות answers:

ויש לומר דהא דמהני גזל דידה טפי מגזל דעלמא הני מילי בדשדיך -

And one can say that this which we say that by גזל דידה there is more reason for the קידושין to be effective than by גזל דעלמא that is only if there was a prior engagement -

- אבל בדלא שדיך אדרבה גרע גזל דידה מגזל דעלמא דמצי אמרה אין שקלי ודידי שקלי

 11 Just as thief cannot be מקדיש this money, because it is not his, he also cannot be מקדש a woman with this money, because it is not his.

 $^{^2}$ יוחנן is discussing whether the מקדיש the item; it is always a case of גזל (he did not steal from but from someone else).

³ When one steals something from a stranger and gives it to the woman for קידושין it is understood that she is not מקודשת, for since the stolen item is not his (for the owner was not מייאש), he did not give her anything (it needs to be returned to the owner). However when he stole something from the woman and gives it to her as קידושין and she accepts it (knowing that this item was stolen from her), this indicates that she forgives him for the stealing and it is as if she is granting him the object so that he can be שקדש her with it.

However when there was no prior engagement, then on the contrary, גזל דידה is worse (less chance of being מקודשת) than גזל דעלמא, for she can say, 'indeed I took the item but I took what was mine;⁴ I did not take it as קידושין -

ורב הוה מיירי בדלא שדיך⁵ -

And אונה מקודשת agrees with רב agrees with אינה מקודשת (even) אינה מקודשת that אינה מקודשת (even) אינה מקודשת for by אינה מקודשת we say that גזל דידה is less leaning to be גזל דידה than גזל דעלמא, therefore the מכרא מכרים מכרים ווהוא לא אמר וכו'.

תוספות asks (a general question):

- ואם תאמר מאי אתא רבי יוחנן לאשמועינן בהא דאמרינן דאינו יכול להקדיש פשיטא And if you will say; what is ר"י coming to teach us with this rule where he states that the thief cannot be מקדיש the stolen item; it is obvious!

- דהא אמרינן בכמה משניות⁶ וברייתות דגזל אינו נקנה אלא בייאוש that ברייתות דהא that ברייתות that ברייתות cannot be acquired unless there is ייאוש בעלים -

כגון ההיא דאילו מציאות (בבא מציעא דף כב,א) שטף נהר קוריו עציו ואבניו - For instance that פרק אלו מציאות in פרק אלו מציאות which states; 'the river swept away his beams; his wood and his stones, the rule is -

אם נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו משמע הא לא נתייאשו לא⁷ the finder may keep them'; indicating that if there was no ייאוש בעלים he cannot keep them. We see that יאוש בעלים is required!

תוספות answers:

- ויש לומר דמילתיה דרבי יוחנן קא משמע לן דאין הנגזל יכול להקדישן לפי שאינן ברשותו And one can say that the ruling of ר"י teaches us that the גגזל (the one who was robbed) cannot be מקדיש the item because it is not in his possession -

אבל בגזלן ליכא שום חידוש כדפרישית⁸ -

However regarding the גזלן there is indeed no מקדיש that he cannot be מקדיש it, as I explained that we already know it from other sources.

⁴ If it was שדיך (they already agreed to be married) we can assume that if she accepted אדיך, it is because she wants the שדיך to be effective. However if it was לא שדיך she may have no interest at all in marrying this stranger, she only accepted the גזילה in order that she should have it, for if she would refuse it, he will readily go away and she will never be able to retrieve her גזילה [However by גזילה if she did not want the קידושין why did she accept it?] See 'Thinking it over' # 1.

 $^{^{5}}$ See the גמרא on the top of נב,ב.

⁶ See 'Thinking it over' # 2,

⁷ See 'Thinking it over' # 3.

⁸ See footnote # 11.

תוספות asks (a similar question on רב):

- ואם תאמר לרב נמי דקאמר לעיל דקידשה בגזל אינה מקודשת מאי אתא לאשמועינן And if you will say, according to רב also, who ruled previously that if he was her with גזל, she is not מקודשת, what is he coming to teach us -

הא מכח משנה שלימה? היא דהיכא דלא נתייאשו הבעלים אינו שלו For we know it directly from an explicit משנה that wherever the owners were not מתייאש, it is not his (the thief's), so what is דב teaching us?!

מוספות answers:

יש לומר מכל מקום אצטריך מילתיה דרב דאי מכח המשנה -And one can say; notwithstanding the משנה, the ruling of רב is necessary, for if we relied on the ruling of the משנה

הוה אמינא דוקא בממונא הוא דלא קנה אלא ביאוש ליחייבוהו בית דין לשלם -I may have thought that it is only regarding monetary issues that the thief does not acquire the stolen object unless there was יאוש, for the purpose that בי"ד should obligate him to pay (we are strict with the thief) -

- אבל לחומרא אף על גב דלא נתייאשו אמרינן שאם קידש אשה מקודשת להצריכה גט However we will say – to be strict – that even if קונה he is קונה he is קונה that she is מקדש a woman with this גזילה that she is מקדש and requires a עונה (in such a case where we are strict with the thief that perhaps he is קונה) -

לכך אצטריך מילתיה דרב 0 לומר דאינה מקודשת - Therefore the ruling of רב is necessary to teach us that she is not מקודשת (and we rule that he is not לחומרא even (לחומרא – (לחומרא

תוספות resolves an anticipated difficulty: 11

והשתא ניחא שפיר דמתמה גמרא ממילתא דרבי יוחנן והוא לא אמר כלומר -אמרא is astounded by the statement of

⁹ חבי derives his ruling from an inference of our משנה (since the משנה states that the fruit belonged to them, indicating that if it did not belong to them [it was גול they are not מקודשת), however why rely on an inference we there are other sources which state this explicitly?!

¹⁰ This (perhaps) can also be the answer on the (same) question on דולה, that the גזלן cannot be מקדיש the גזלל even לחומרא, while from the other sources we only apply it only for דיני ממונות (to be strict on the גזלן).

חוספות previously stated (see [text by] footnote # 8) that the ר"י of ר"י was regarding the בעלים, that (even) they cannot be מקדיש the stolen item; however there is no גזלן that the גזלן cannot be מקדיש (without מקדיש); we know that from other sources. If that indeed is the ר"י, why then does the גמרא ask, 'and did ר"י not say' the same rule of אולן, but this is not a question, for ר"י was merely discussing the בעלים, not the גזלן, he mentions the גמרא Additionally the גמרא should have asked, what was ר"י wondering how ב could have ruled that the אגב (without איל), when there any many sources that state that same ruling. [However now that we explained that (and 'ר") were teaching a הידוש that even אָקונה, we understand the גמרא').

ר"י) not say' the same thing as רב', meaning -

וכי רבי יוחנן לא אמר כך והא איהו דאמר אינו יכול להקדיש לפי שאינו שלו - אמר כך והא איהו דאמר אינו יכול להקדיש לפי יוחנן לא אמר כך והא איהו לחומרא there is no יאוש without אייר יאוש ', but ר"י ruled that the גזילה cannot be מקדיש since it is not his -

יאפילו איסורא דרבנן לית בה 12 וכמו כן בקידושין נמי לא נחמיר להצריכה גט - And there is not even an איסור זרבנן if someone uses this הקדש, so similarly by , we should also not be strict to require her to receive a גט - גט וחשרא מייתי שפיר גמרא מרבי יוחנן:

And now the גמרא properly cites הייר as the source that even לחומרא there is no קנין by גזילה, if there is no יאוש.

Summary

The הידוש in the rulings of ר"י is that a גזלן is not קונה without ייאוש בעלים, פעפר אזולן.

Thinking it over

- 1. תוספות writes that by לא שדיך אל there is less reason to assume that by גזל דידה she is she is, than by מקודשת, then by רב (who is discussing לא שדיך (לא שדיך), then that רב (שור שדיר), אפילו בגזל דידה', when there is less גזל דידה by גזל דידה'.
- 2. תוספות writes that there are many משניות (and ברייתות) that teach us that גזילה without אוי is not קונה (merely) cites a שטף ברייתא (of 'שטף נהר וכו'), but no משנה What does תוספות mean that there are many משניות? 17
- 3. תוספות proves (from the שטף נהר וכו') that there is no אנין without איאש by אבידה perhaps by גזילה (where is also שינוי רשות) there is קנין even without שינוי פון?! 19

 $^{^{12}}$ One would think that we should be מחמיר and make an (איסור (דרבנן) on someone using the הקדש which the גזילה was . The fact that it is not הקדש at all (even לחומרא) teaches us than under all circumstances one is not אזילה א קונה יאוש בעלים.

¹³ See footnote # 4.

¹⁴ See footnote # 5.

¹⁵ See מהרש"א.

¹⁶ See footnote # 6.

¹⁷ See נחלת משה.

¹⁸ See footnote # 7.

¹⁹ See אוצר מפרשי התלמוד # 113.